

Lojze
Krakar

VOJNI MUZEJ Kaj preišljuje strojnica v pokoju?
 O živih, ki so komaj še ušli ji?
 O grmu, kjer se tresla je kot šiba,
 ko iz pljuč šaržerje zadnje je grgrala?
 O tistih dveh, tako še strašno mladih,
 da skoraj za roké sta se držala,
 ko siknila je vanju? Zdaj jo čaka
 za to najhujša kazen: smrt od rje.

PO BOJU Nikarte, tu že zdavnaj je vse mrtvo.
 V kaj še zabadate te bajonete?
 Če slame ni več, kdo naj v njo se skrije?
 Pepel pa v vas več streljati ne more.
 A kdo naj strelja v teh par cunj življenja,
 ki komaj še visé z vas, slavoloki?
 V paradi zmage vam nebo obrne
 korak nazaj, na zadnji juriš, nase.

VNUKI Tako zdaj pred zatonom dni preštevam
 pravnuke svojih zmot in krivd, očete
 sem njihove še rad imel, nad vnuki
 pa nimam več veselja, niti groze

pred smrtjo ne delé več z mano, niti
prav v posteljo ne znajo iti, oni
se motijo le še, da še, zgradili
so zase svoj pekel, vstop prepovedan.

SPOMIN NA PARIZ Bežijo. Vsi bežijo. Neustavljivi
kot iskra v slami. Kakor puške v bitki.
Bežé navzgor. Bežé navzdol. Križkražem.
V metroju. V reki. V reki nad. In podnjo.
Gospodje. Jaz. Dva tipa. Neki župnik.
In neki lev. Da bi se prehiteli.
Vsi vse. Vse vsi. Ptič leva. Človek ptiča.
Nadčlovek podljudi. Podbog bogove.

VEČER Skrivnosti poln gre maček na svoj zmenek.
Vlak vriska, kot bi šel na vasovanje.
Drevo prevzema prvo nočno stražo.
Nek učenjak v svoj stolp se zazidava.
Siv prah noči se siplje skoz oblake.
Vmes včasih kane kakšna zvezdna kaplja.
Tesnó so v mestu se objele ceste.
Po njih gre maček na svoj prvi zmenek.

NOČ Krvavi mesec vrača se z bojišča.
Vse tiho je po težkem boju dneva.
Na straži so le suličaste trave.
Grm, zgrbljen vase, kot vojak prezeba.
Ni moč doseči daljne rimske ceste.
A kar ostane tu, bo noč požela.
Na steni kleplje srp kovaček v uri.
Kdor živ zbudi se, v zlat tolmun bo stopil.

MORJE Velika sinja dlan, ki jo ponuja
vesoljstvo stvarstvu: večno zlata njiva,
zorana zjutraj in zvečer že zrela,
sijoča noč: črn biser ji enak je,

brezkončna cesta, ki po njej se pride
do sreče ali smrti, kot pač kreneš,
nemir, podoben mojemu: nikoli
ne zlomim hrbtenice skali v sebi.

KAM? Kam grem? Ne vem. Kdo naj mi dopove,
da me ne bo več nikdar na tem svetu,
da ne dočakam več na tem planetu
kraljevske ure, ko se razleti.
Da tiste bele, marmorne reči
s teles teh naših Vener niso večne,
da so morda le naše sence srečne,
ko mi, nesrečni, ne vemo, kam bi.

KONEC Ko pade list, zrak tožno zazveni.
Ko pade človek, nanj nebo se nagne.
In kamen skrha koso smrtonosno,
da ne ureže v travo preostró.
Najraje odšel bi, ko bo kamen spal.
Svobodno kosa naj v rosó zarezé,
naj brez napake se račun izteče
in naj ne zdrami speče se nebo.